

Преюдициално запитване от Consiglio di Stato (Италия), постъпило на 21 април 2021 г. — Reti Televisive Italiane SpA (RTI)/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni — AGCOM

(Дело C-255/21)

(2021/C 329/08)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Consiglio di Stato

Страни в главното производство

Жалбоподател: Reti Televisive Italiane SpA (RTI)

Отговорник: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni — AGCOM

Преюдициални въпроси

- 1) За целите на общностната уредба за ограничаване на излъчването на реклама, предвид общата значимост в правото [на Европейския съюз] на понятието за група или за единен стопански субект, произтичащо от множество източници на антикартелното право (но, доколкото е от значение в случая, от припомненото съображение 43 от Директива 2018/1808/ЕС⁽¹⁾ и от новия текст на член 23 от Директива 2010/13/ЕС⁽²⁾), без да се засяга съществуващата разлика в италианското национално право между предвидените разрешения за телевизионни и радиооператори съгласно член 5, алинея 1, буква б) от Законодателен декрет 177/[2005], може ли да се приеме за съответстващо на правото на Съюза тълкуване на националното право за радиото и телевизията, произтичащо от член 1, алинея 1, буква а) от същия Законодателен декрет 177/[2005], с измененията, в действащата му редакция от 30 март 2010 г. (за транспониране на Директива 2007/65/ЕО⁽³⁾), в смисъл че процесът на сближаване между различните форми на комуникация (електронна комуникация, издателска дейност, включително електронна, и интернет във всичките му приложения) важи на още по-голямо основание между доставчиците на радио- и телевизионни медийни услуги, особено ако вече са включени в групи предприятия, които са свързани по между си, и че [този процес] се налага с общо значение, със съответните отражения във връзка с тълкуването на член 38, алинея 6 от цитирания Законодателен декрет, в смисъл че този оператор може да бъде и групата като единен стопански субект, или напротив, съгласно припомнените общностни принципи, предвид самостоятелността на уредбата за ограничаване на излъчването на реклама спрямо общото антикартелно право, не може да се отдава значение — преди 2018 г. — на групите и на посочения процес на сближаване, както и на т.нар. междумедийна дейност, като при това за целите на изчисляването на индекса за излъчване на реклама се взема предвид само отделния оператор, дори и да е част от група (тъй като този аспект е изтъкнат едва в консолидирания текст на член 23 от Директива 2010/13/ЕС след приемането на Директива 2018/1808/ЕС)?
- 2) В светлината на припомнените принципи на правото на Съюза относно групите и предприятието като стопанска единица, за целите на ограничаването на излъчването на реклама и на припомнените последователни промени в текста на посочения член 23, без да се засяга споменатата разлика между разрешенията, може ли да се изведе по-специално от антиконкурентната правна уредба на [интегрираната комуникационна система], съдържаща се в член 43 от Законодателен декрет 177/[2005], значението на понятието групов „доставчик на медийни услуги“ (или съгласно терминологията на жалбоподателя: групово издателско предприятие), за да се изключат междумедийните рекламни съобщения в рамките на групата от ограниченията за излъчване на реклама по член 38, алинея 6 от самия Законодателен декрет [177/2005], или напротив, подобно значение трябва да се изключи преди 2018 г. предвид самостоятелността на антикартелното право в областта на телевизията спрямо уредбата на ограниченията за излъчването на реклама?
- 3) Новият текст на член 23, параграф 2, буква а) от Директива 2010/13/ЕС представлява ли признаване на вече съществуващ принцип в правото на конкуренцията с общо значение за групите или е иновативен и следователно, в първия случай, описва ли вече присъща на европейския правен ред правна действителност — в този смисъл от естество да обхване и разглеждания случай, който предхожда посочения нов текст, и да определи тълкуването на [националния регулаторен орган], като все пак му налага да признае понятието групов „доставчик на медийни услуги“ — или, във втория случай, не допуска признаването на значението на групите от дружества за случаите, възникнали преди неговото въвеждане, тъй като е неприложим *ratione temporis*, предвид иновативния му характер, спрямо обстоятелства, настъпили преди неговото въвеждане?

- 4) Във всеки случай и извън режима на разрешенията, предвиден в член 5 от Законодателен декрет 177/2005, и новия текст на член 23, въведен през 2018 г., или в случай че новата норма няма декларативно, а иновативно значение, съгласно посоченото в [третия] въпрос, отношенията [на] интегриране телевизия — радио, разглеждани общо в антикартелното право, представляват ли, предвид общия и хоризонтален характер на понятията за стопански субект и група, ключов фактор, в светлината на който да се тълкуват ограниченията за излъчването на реклама, които следователно са уредени все пак имплицитно с оглед на групата предприятия (или по-конкретно [с оглед на] отношенията на контрол между предприятията от групата) и на функционалното единство на посочените предприятия, така че рекламирането на предаванията между телевизията и радиото в рамките на групата или обратно, ако тези отношения на интегриране са ирелевантни в областта на ограниченията за излъчването на реклама, и следователно трябва ли да се приеме, че „собствените“ предавания, посочени в член 23 (първоначалната редакция), са такива, доколкото принадлежат само на оператора, който ги рекламира, а не на групата дружества като цяло, тъй като посочената норма е самостоятелна разпоредба, която не допуска систематично тълкуване, разширяващо обхвата ѝ до групите, разбирани като единен стопански субект?
- 5) Накрая, член 23 в първоначалната му редакция, дори и да не трябва да се тълкува като норма, разглеждана във връзка с антикартелното право, трябва ли все пак да се разбира като стимулираща разпоредба, описваща спецификата на рекламирането, която е само информативна и не цели да убеди когото и да било да закупи стоки или услуги, различни от рекламираните предавания, и като такава трябва да се разглежда като изключена от приложното поле на нормите в областта на излъчването на реклама, следователно приложима, в рамките на предприятията, принадлежащи към същата група, към всички случаи на интегрирано междумедийно рекламиране, или трябва да се разглежда като норма с дерогиращ и изключителен характер по отношение на изчисляването на излъчваната реклама и като такава да се тълкува стриктно?

- (¹) Директива (ЕС) 2018/1808 на Европейския парламент и на Съвета от 14 ноември 2018 година за изменение на Директива 2010/13/ЕС за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудиовизуални медийни услуги (Директива за аудиовизуалните медийни услуги), предвид променящите се пазарни условия (ОВ L 303, 2018 г., стр. 69).
- (²) Директива 2010/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2010 година за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудиовизуални медийни услуги (Директива за аудиовизуалните медийни услуги) (ОВ L 95, 2010 г., стр. 1).
- (³) Директива 2007/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2007 година за изменение на Директива 89/552/ЕИО на Съвета относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 332, 2007 г., стр. 27).

Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 23 април 2021 г. — Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los contenidos Digitales (AMETIC)/Administración General del Estado, Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA), Asociación para el Desarrollo de la Propiedad Intelectual (ADEPI), Artistas, Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE), Artistas Intérpretes, Sociedad de Gestión (AISGE), Ventanilla Única Digital, Derechos de Autor de Medios Audiovisuales (DAMA), Centro Español de Derechos Reprográficos (CEDRO), Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI) y Sociedad General de Autores y Editores (SGAE)

(Дело C-263/21)

(2021/C 329/09)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los contenidos Digitales (AMETIC)

Ответници: Administración General del Estado, Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA), Asociación para el Desarrollo de la Propiedad Intelectual (ADEPI), Artistas, Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE), Artistas Intérpretes, Sociedad de Gestión (AISGE), Ventanilla Única Digital, Derechos de Autor de Medios Audiovisuales (DAMA), Centro Español de Derechos Reprográficos (CEDRO), Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI) и Sociedad General de Autores y Editores (SGAE)